చిగురు

చిన్నారావ్ వయసు పది వసంతాలు.

వాడు చదువుతున్నది అయిదోతరగతి.

ఆచదవడం ఒక అశ్వమేధయాగం చేయడంలాంటిది.

ఒకరోజు వాళ్ళ సోషల్ స్టడీస్ మేష్టారు వాడిని భారతదేశపటం కొనమన్నారు. కొని, దానికి రంగులు పూసి తెమ్మన్నారు.

ఆ దేశపటం ఖరీదు పదిపైసలు. అడిగితే లేదు పొమ్మన్నాడు వాడి నాన్న, రిక్షాలాగే నాగన్న. అప్పుడింక చిన్నారావ్ అమ్మను వేధించగా, లచ్చమ్మ నాలుగు చివాట్లేసి పదిపైసలూ యిచ్చింది.

దేశపటం వచ్చింది. మరి రంగు పెన్సిళ్ళో ? అవి చిన్నారావ్ వద్ద లేవు, రావు కూడాను.

చిన్నారావ్ బళ్ళో యెప్పుడూ తన జట్టుండే కృష్ణకుమార్ నడిగాడు. వాడో నీలం పెన్సిలుముక్కా, ఒక ఆకుపచ్చ పెన్సిలుముక్కా యిచ్చాడు.

వాడయినా ఒక పట్టాన యిచ్చాడా .... పదిసార్లు బ్రతిమాలించుకొని మరీ ఇచ్చాడు. వాడికేం, దర్జాగా అట్టపెట్టెనిండా రంగుపెన్సిళ్ళున్నాయి. పుస్తకాలకీ తెల్లని మిలమిల మెరిసే పెట్టెవుంది. బడికి రావడానికి రిక్షా వుంది. వాళ్ళుండే ఇల్లు సినిమాల్లో బంగళాలా వుంటుంది.

ఇదంతా తలచుకున్నప్పుడల్లో చిన్నారావ్‌కు ఏదో బాధగా వుంటుంది. తన అమ్మ, నాన్నా ఇట్లా ఎందుకుండాలో, తనువాళ్ళతో కలిసి కొమురికికాలవ పక్కన తాటాకుల గుడెసెలో ఎందుకుండాలో అర్థంకాదు. మేష్టారినోసారి అడిగితే ఆయన నవ్వారు.

నీలం పెన్సిలు చెక్కడం అయింది. ములికి, నీలంగా శ్రీకృష్ణుడి పింఛంలా మెరుస్తూంది.

అయితే కృష్ణకుమార్ గాడికి డబ్బున్నా గర్వంలేదు. వాడు చాలా మంచివాడు. ఆటల్లో ఎప్పుడూ తన జట్టే. చిన్నారావ్ పరుగెత్తినంత వేగంగా కుమార్‌గాడు పరుగెత్తలేడు. అదితలచుకుంటే చిన్నారావ్‌కు సంతోషంగా వుంటుంది. రన్నింగ్ రేస్‌లో తానెప్పుడూ ఫస్టే! నాలుగోతరగతిలో వుండగా రన్నింగ్‌రేస్ గెలిచినందుకు తనకో "వెండిపతకం" ఇచ్చారు. అది తెచ్చి చూపెడితే "మా నాన్నె. మాబాబే" అని అమ్మ తన్ని ముద్దు పెట్టుకుంది. "మా చిన్నిగాడు పెద్దాపీసరయిపోతాడు -" అని తెగసంబర పడిపోయింది. ఆ క్షణాన తాను నిజంగానే పెద్దవాడయిపోయి కాకీనిక్కరు, చొక్కా వేసుకుని, టోపీ వేసుకుని, చేత్తో బెత్తం పట్టుకుని - "ఒరేయ్ ఎవడ్రా అక్కడ -" అంటే జనం అంతా అదిరిపోయి, అటెన్షన్‌లో నిలబడి తనకు సెల్యూట్ కొట్టినట్లనిపించింది చిన్నారావ్‌కు.

ఆపతకమే - నాన్నకు చూపిస్తే "సన్నాసెదవా! ఏంటొస్తుందిరా దీంతో., అరముంత కల్లొస్తుందా? ఓ బ్రాకెట్ సీటీ వస్తుందా? ఎందుకొచ్చిన సదువుల్రా ఎర్రెదవా? సుబ్రంగా ఆ టీ కొట్లో కప్పులు కడిగితే రోజుకో రూపాయొస్తుంది —" అని అరిచాడు.

అదివినగానే చిన్నారావ్‌కు నాన్నను తందామనిపించింది .... అయితే వెంటనే అన్పించింది. అమ్మో, నాన్నని తన్నడమే! గూడెం గూడెమంతా నాన్నంటే భయపడతారు.

రిక్షాలాగే నాన్న సాయంత్రం చీకటవగానే ఇంటికొస్తే ఇక అమ్మ కారోజు పండగే .... ఆరోజు కుండ పొయ్యిమీద కెక్కుతుంది. తినడానికింత వేడిబువ్వ వుంటుంది. కాని వారంలో నాలుగురోజులు నాన్న ఇంటికి రాడు. వాళ్ళింట్లో, వాళ్ళింట్లో పాచిపని ముగించుకుని ఉసూరుమంటూ వచ్చిన అమ్మ : నాన్న ఏ సారాకొట్టు దగ్గర పడివుంటాడో అని వెతుక్కుంటూ బయలుదేరుతుంది.

చిన్నారావోసారి లక్ష్మిటాకీసులో 'రామాయణం' సినిమాచూశాడు. అందులో సీతమ్మ వారిని వెతుక్కుంటూ శ్రీరామచంద్రుడు వెళ్తాడు. మరి ఇక్కడేమో అమ్మ నాన్నను వెతుక్కుంటూ బయలుదేరుతుంది. మరి సినిమాలో అట్లాచూపిస్తారెందుకో ...అస్సలాసిన్మాలో ఆ మంచి మంచి బట్టలు వేసుకునేవాళ్లు, కార్లెక్కేవాళ్లు, డాన్స్‌చేసేవాళ్లు - ఎంతందంగా వుంటారో .... వాళ్ళందరూ ఎక్కడ వుంటారో ... ఒకసారివాళ్ళను దగ్గరగా చూడగలిగితేనో. అబ్బో ! ... అయినా ఇక్కడ ఎవరూ అట్లా వుండరు, ఎంచేత ? మరీ తమ గూడెంలో అయితే మురికి మురికిగా వుంటారు.

చిన్నారావ్ చేతినుంచి జారి పెన్సిల్ మట్టిలో పడింది. ములికి విరిగింది. దానిని జాగ్రత్తగా తీసుకుని విరిగిన బ్లేడ్ ముక్కతో చెక్కాడు. ములికి చక్కగా కొనదేరి నిలబడింది. దానికి పెద్ద కార్యం సాధించినట్లయింది చిన్నారావ్‌కు.

భారత దేశ పటంకింద తెలుగు నోట్ పుస్తకాన్ని ఒత్తుగా పెట్టాడు. కాని ఆ పుస్తకంక్రింద మట్టినేల ఎగుడు దిగుడుగావుంది. ఎటు జరిపినా నునుపుగా రావడంలేదు. చివరకు విసుగెత్తి చిన్నారావు పుస్తకాన్ని ఒళ్లో పెట్టుకున్నాడు. దానిమీద మేప్‌ని పెట్టి ఎడమచేత్తో నొక్కి పట్టుకున్నాడు. దేశ పటాన్ని చూశాడు.

దేశం చుట్టూరా సముద్రాలుంటాయి అని మేష్టారు చెప్పారు. అంటే తమ గూడెంచుట్టూ మురికి కాలవ లున్నట్టుగా ఈ దేశం చుట్టూరా సముద్రాలుంటాయి కాబోలు. మేష్టారింకో విషయంకూడా చెప్పారు. మేప్‌మీద సముద్రాల నీళ్ళ జాగాలో నీలంరంగు వేయమన్నారు. తమ గుడిసె వెనకాల కాలవనీళ్ళు యెప్పుడూ నల్లగా, బురదగా వుంటాయికదా. మరి నీళ్ళకు నీలంరంగెందు కబ్బా.

అయినా సరే సముద్రం నీళ్ళు నీలంగా వుంటాయని మేష్టారు చెప్పారు గనుక జాగ్రత్తగా దేశపటం చుట్టూ నీలంరంగు వేయసాగాడు చిన్నారావు.

ఈలోగా ఎదురుగావున్న ఆ గూడెపు ఒకే ఒక కుళాయిదగ్గర నారీ నారీ నడుమ పోరాటం మొదలయింది. పక్కగుడిసె నాంచారమ్మకూ, టీకొట్టు సాయిబు భార్య హసీనాబీకి వచ్చింది తగాదా. నీ బిందె ముందా, నా కుండముందా అని బయలుదేరిన సదసత్ సంశయం అగ్రరాజ్యాల అభిప్రాయ భేదాల స్థాయికి ఎదిగింది. అక్కడ అణ్వస్త్రాలయితే ఇక్కడ నఖాలూ శిఖలూ వున్నాయి. అక్కడ ప్రకటనల వర్షాలయితే ఇక్కడ బూతుల వరదలు. అక్కడ రాకెట్లు ఎగిరితే ఇక్కడ జాకెట్లు చిరుగుతాయి. నాంచారమ్మ బానను హసీనాబీ జరిపితే, ఆవిడ సత్తప్పేలాను నాంచారమ్మ విసిరి కొట్టింది. ఆ నీళ్లు కాస్తా చెదరికొచ్చి చిన్నారావ్ ఒడిలోని మేప్‌మీదపడ్డాయి. అతడికి చాలా చిరాకేసింది. కాని అప్పటికే మూడవ ప్రపంచయుద్ధానికి పూర్వ రంగంలావున్న ఆ జలతరంగాల మంటల్లో చిన్నారావ్ చిన్న ఒడిలోని దేశం ఎవరిక్కావాలి?

చిన్నారావ్ నెమ్మదిగా తన చొక్కామూలతో తడిని ఒత్తాడు. ఆ పటం కార్చిన కన్నీటిని నోటితో ఉఫ్‌మని వూదాడు. బంగాళాఖాతాన్ని ముగించి హిందూమహా సముద్రానికి నీలంరంగు పూయసాగాడు.

"అమ్మనాయనోయ్.... చంపేశాడ్రోయ్ దేవుడో...." అన్న గావుకేకకు వులిక్కిపడ్డాడు చిన్నారావు.

పొట్టమీదనుంచి నెత్తురు కారుతుండగా పేరయ్య తూలుతూ పరుగెత్తు తున్నాడు. గూడెం గూడెం అంతా అల్లకల్లోలం అయింది. ఉన్న రెండువందల మంది ఓటర్లూ, కన్నాల్లోంచి ఎలుకలు వచ్చినట్లుగా బిలబిలమంటూ పోగయ్యారు. పేరయ్య ఆరునెలలనుంచి బాకీవున్న రెండ్రూపాయలూ ఇచ్చెయమని వెంకట్రావు అడిగాడట. పేరయ్య వెంకట్రావ్ తల్లితో మొదలు పెట్టి వాడి వంశవృక్షమంతా పెకలించాడట. రెండ్రూపాయలివ్వను పో అన్నాడట. వెంకట్రావ్ కత్తితో జవాబుచెప్పేసి పోయాడట—

చిన్నారావ్ పుస్తకాన్ని అక్కడపెట్టేసి గుంపుతోబాటు పరుగెత్తాడు.

రిక్షా మీద పేరయ్య నాస్పత్రికి తీసుకెళ్ళారు. లబో దిబో మంటూ వాడి పెళ్ళామూ వెళ్ళింది. అరగంటయ్యాక పోలీసులొచ్చారు. ఏవేవో అడిగారు. నలుగురినీ వేన్‌లోకి ఎక్కించుకుని వెళ్ళారు కాని వారిలో వెంకట్రావు లేడు.

నీటి కుళాయిలో నీరు ఆగింది. నాయకురాళ్ళు ఆ పూటకు నిర్యుద్ధ సంధి ప్రకటించారు. అలీన, మరియు లీన రాజ్యాలకుమల్లే గూడెం జనమంతా కత్తిపోటు ఉదంతాన్ని చర్చించసాగారు. ఆపూటకు పైడయ్య తన బ్రాకెట్ కొట్టుకూడా కట్టేశాడు.

సాయంకాలం ఆరయింది. చీకటింకారాలేదుగాని దుర్జనుడిని దూరంగా చూడగానే పక్కకు తప్పుకునే సజ్జనుడికిమల్లే వెలుతురు వెనక్కు నడవడం ప్రారంభించింది.

చిన్నారావ్ దేశపటానికి రంగులు పూయడానికి వెలుతురు చాలలేదు. వీధిదీపాలెప్పుడు వెలుగుతాయా అని వాడు కాచుకున్నాడు.

వాళ్ళ గుడిసె వెనకాల మన రాజకీయాలు ద్రవించి పారుతున్నట్లుగా, మహోధృతంగా పారుతోంది కుళ్ళు కాలువ. రాజకీయాల్లో ఆ రసజ్ఞులు తేలుతున్నట్లే ఈ కాలువలో రకరకాల చేపలు తేలుతూ, మునుగుతున్నాయి. ఈ నీళ్ళల్లో చేపలు జలకాలాడినట్లే అరకిలోమీటరవతల కల్లుల్లో, సారాయిలో తేలియాడుతున్నారు సింగన్నలు, అప్పన్నలు, కొండయ్యలు, నూకరాజులు....

పట్టపగలే బ్రతుకుల్లో వెలుగులేని ఆ కలుగుల గూడెంలో చీకటి అలముకుంది. ఎన్నికల వాగ్దానాలవలె ఎనిమిదింట ఒక దీపం వెలిగింది.

ఆ దీపం కిందకు చేరాడు చిన్నారావ్. అరేబియా సముద్రానికి నీలి అందాలు దిద్దసాగాడు.

ఆ గుడిసెల వంకర టింకర సందుల్లోకి గంటలు గణగణలాడించు కుంటూ కొన్ని రిక్షాలు జోరుగా, హుషారుగా ఒంటెల్లా షికారుకు వచ్చాయి. దేశదేశాలనుంచి ఓడలమీద వచ్చిన శరీరాల ఎడారులు ఆ గుడిసెలలోని బడుగు ఒయాసిస్సులను చేరాయి.

చిన్నారావ్ నాన్న - నాగన్న ఆపూట యింటికిరాలేదు. దాంతో 'ఎదవ సచ్చినాడు ఎక్కడ తాగి పడుకున్నాడో' నని బయలు దేరింది లచ్చమ్మ.

"ఓ రబ్బీ, చిన్నిగా! గుడిసె జాగర్తరా నాయనా! కుక్కొచ్చి సల్దికుండ దొర్లించీగల్దు-" అని హెచ్చరించి మరీ బయలుదేరింది. కాని అరేబియా సముద్రం అంచున నీలి పెన్సిలు కాస్తగీతదాటి దేశంలోకి వెళ్ళిపోగా వుత్పన్నమయిన సరిహద్దు సమస్యతో సతమతమవుతున్న చిన్నారావ్, యాంత్రికంగా "సరే" నన్నాడు వాళ్ళమ్మతో.

పావు గంటయ్యాక నాగన్నను లాక్కుంటూ మోసుకుంటూ వచ్చింది. లచ్చమ్మ. ఆమె వాడిని శాపనార్థాలు పెడుతుండే వాడామెను బండబూతులు

తిడుతున్నాడు. గుడిసెలోకి రాగానే వాడు అన్నం కావాలన్నాడు. రొయ్యల వేపుడన్నాడు. దాంతో లచ్చమ్మకు తిక్కరేగింది. "ఏట్రా - ఎర్రి ఏసాలే స్తున్నావేంది ? నువ్వొచ్చి రూపాయలిత్తావని నాను జూత్తుంటే నువ్వా కల్లు పాక్కాడ పీకమొయ్యా తాగిపడుంటివి .... తాగడానికి కూల్డబ్బులు తగ లెడితే కుండలోకి అన్నమెట్లా ఒత్తుందిరా ? నాకాడ డబ్బులుంటే ఆ ఎదవ పాక కొడికి నానెందుకొద్దునూ ? పొద్దుననగా సల్ది తిన్న ఆ బిడ్డడికింత కూడు పెట్టాలన్న గ్యానం అయ్యగాడివయిన నీకు నేపోతే నానెట్టా సచ్చేది ?" అని కుతకుత ఉడికిపోయింది లచ్చమ్మ.

చివరకు కథ మామూలు క్లైమాక్స్‌కే చేరింది. ఆమె జుత్తువంచి బీతకబాదాడు నాగన్న. లచ్చమ్మ కిందపడి భోరుమని ఏడవసాగింది.

చిన్నారావ్‌కూ ఏడుపు వచ్చింది. కోపమూ వచ్చింది. వెంటనే పెద్ద వాడయిపోయి, రెండు చేతులలోనూ రెండు లాటీ కర్రలుంచుకుని నాన్నను చావబాదాలనిపించింది. అరేబియా సముద్రం రంగు పని గబగబ పూర్తిచేసి, మేప్‌ని తెలుగువాచకంలో దాచి పుస్తకాల సంచిని మూల పడేసి లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఈగొడవంతా విని యెదుటి గుడిసె సూరక్క వచ్చింది. ఆమె నాగన్నను, లచ్చమ్మను సరిసమానంగా చీవాట్లుపెట్టి చిన్నారావ్‌ని తన గుడిసెలోకి తీసుకువెళ్ళింది. వాడికింత మజ్జిగన్నం పెట్టింది. రెండు బిస్కెట్లు యిచ్చింది.

"ఇవెంతో బాగున్నాయి. నీకెవరిచ్చారక్కా ?" అని చిన్నారావడిగితే సూరక్క నవ్వింది.

"అవా ? అవి జపాన్ నుంచి ఎవరో తెచ్చిచ్చార్రా !" అంది ఆకలి తోడేలు తన్ను తొలిచివేసిన తొలి దినాలను నెమరు వేసుకుంటూ.

హఠాత్తుగా ఏదో ఆవేశం వచ్చిన దానిలా సూరక్క వాడిని గట్టిగా హత్తుకుని "ఓరే తమ్ముడూ! నువ్వెప్పుడూ ఆకలితో బాధపడమాక ... నాన్నీకు కావల్సింది పెడతాను. తిని సక్కంగ సదువుకో .... ఇన్నావా? సక్కగా సదువుకో. సదువుకోని మాంచి రాజాలాటి ఉజ్జోగం సంపాదించు. సంపాదించి ఇక్కడినుంచి ఎల్లిపో .... నాలాగా, మీ అమ్మ, అయ్యలాగా. ఈ మురికి కాలవ నీళ్ళలాగ బతకమాక .... దర్జాగా గోదారి తల్లిలాగా జోరుగా బతుకు." అని వాడిని ముద్దుపెట్టుకుంటుంటే ఆమె కళ్ళవెంబడి నీటిబొట్లు రాలాయి.

చిన్నారావ్‌కు లోలోపల ఏదో చల్లగా తడిసి ముద్దయిపోయినట్లు, హాయిగా వున్నట్లు అనిపించింది. ఆక్షణాన కృష్ణకుమార్ కన్న తానెగొప్ప వాడన్పించింది. తప్పకుండా చదివి, పెరిగి పెద్దయి ఉద్యోగంలో చేరి, డబ్బులు సంపాదించి, సూరక్కనూ, అమ్మనూ, తీసుకెళ్ళి పెద్దబంగళాలో వుంచాలి అన్పించింది. నాన్నను, వెంకట్రావ్‌ను, కల్లుపాక రత్తయ్యను వాళ్ళవరినీ ఆ బంగళావైపు రానివ్వకూడదన్పించింది.

ఆస్పత్రికెళ్ళినవాళ్లు తిరిగి వచ్చారు. పేరయ్యకు కుట్లు వేశారుట. కుళాయి నిద్రపోతూంది. హసీనాబీ తల్లోపేలను నాంచారమ్మ కుక్కుతూంది.

చిన్నారావ్ మగత నిద్రలోకి జారిపోతుండగా లచ్చుమ్మవచ్చి వాడిని పిలిచింది. సూరక్క చెబుతున్న కథ వింటున్న చిన్నారావ్ రానన్నాడు. "ఈపూటకు యిక్కడే పడుకుంటాడు లేవమ్మా" అంది సూరక్క.

లచ్చుమ్మ సరేనని వెళ్ళిపోయింది.

ఇంకాసేపటికి చిన్నారావ్ నిద్రపోయాడు.

పదకొండయేసరికి గుడిసె బయట రిక్షా ఆగిన చప్పుడయింది. సూరక్కలేచి వెళ్ళి రిక్షావాడితో "ఇవాళ ఎవరూ రావద్దయ్యా.... లోపల

అబ్బాయి నిద్రపోతున్నాడు." అని చెప్పి పంపించేసింది. లోపలికి వచ్చి చిన్నారావ్ పక్కన పడుకుంది. శరీరమూ, మనసూ పుండయి బీటలువారిన ఆమెకు ఆపూట చల్లగా వుంది.

కాస్సేపటికి ఆమెక్కూడా నిద్రపట్టింది.

గూడెం అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. కుక్కలూ, ఒకరిద్దరు మనుషులు తప్ప వేరేమీ సంచారం లేదు. అన్ని బాధలకూ మంచువంటిదయిన నిద్ర గూడెం అంతటా ఆవరించింది.

ఆచల్లని నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ ఎవరో కేక వేశారు. చాలమంది ఉలిక్కిపడి లేచారు.

"నిప్పు, నిప్పు,.... బాబోయ్ మంటలు! ఆర్పండి.... లాగండి.... పిల్లలు జాగ్రత్త... ఒరే అప్పన్నా... సామాన్లు తీయండి.... ఓరయ్యో .... నాయనో... తల్లీ.... ఎక్కడున్నావమ్మా...."

కేకలు, కూకలు, ఆర్తనాదాలు, హాహా కారాలు.... ఎవరో పారేసిన సిగరెట్టు పీకతో తాటాకు రాజుకుంది.

తాటాకుతో గుడిసె అంటుకుంది.

గుడిసె మండి గూడెమంతా మంట లలముకున్నాయి.

ఆ గూడెంలోని బాధంతా చిచ్చుగా పెరిగి, ఎర్రగా వెలిగి వేయి నాల్కలతో ఆకాశంలోని చంద్రుడిని అందుకో జూచింది.

ఇసుక వచ్చింది. నీళ్ళబకెట్లు వచ్చాయి, ఫైరింజన్లు వచ్చాయి.

మంటలారాయి, నిప్పు చల్లారింది. పొగ అణిగింది. కాలిన గుడిసెల నల్లటి నుసి నీటిలో కలిసి యమునగా పారింది.

హడావిడి అంతా ముగిసేసరికి తెల్లవారుఝామయింది.

సూరక్కతోబాటు ఉలిక్కిపడి లేచిన చిన్నారావ్ ఈ కోలాహలం అంతటినీ భయంగా, వింతగా చూశాడు. సగం నిద్రలో లేచిన వాడికి పూర్తిగా మెలకువ రాలేదు.

అంతా ముగిసేసరికి చిన్నారావ్‌కు హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చింది.

పరుగెత్తుకుని వెళ్ళాడు తమ గుడిసెకు. అక్కడ గుడిసెలేదు. గుడిసెలో పదవ భాగమంత బూడిద వుంది. వాడి గుండె కలుక్కుమంది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు కమ్మాయి.

"ఏంట్రా యెదవా ? ఏటి కావాలిక అందరి వస్తువులూ అవుగో ఆడున్నాయి. చూడుపో? మీఅమ్మ, నాన్న నీకోసం వెతుకుతున్నారా-" అని మందలించా రెవరో.

పరుగెత్తుకు వెళ్ళాడు చిన్నారావ్.

అక్కడ నులకమంచాలు, బట్టల మూటలు, గోనెసంచులు, గిన్నెలు, బాల్చీలు, వాసాలు, విరిగిన కుర్చీలు గుట్టలు గుట్టలుగా పడి వున్నాయి. ఎవరి వస్తువుల కోసం వారు వెతుకుతున్నారు.

ఆబగా

కసిగా

కోపంగా

దుఃఖంగా

గాలించాడా గుట్టను చిన్నారి చిన్నారావ్.

అశోక వనమంతా జానకమ్మకోసం గాలించిన ఆంజనేయుడిలా అన్వేషించాడు చిన్నారావ్.

ఉంది.

హమ్మయ్య !

వాడి పుస్తకాల సంచి వుంది.

సంచిలో తెలుగువాచకం వుంది.

తెలుగు వాచకపు పుటల మధ్య, కాస్త నలిగినట్లున్నా, భద్రంగా వుంది వాడి భారతదేశ పటం. రెండు రంగు పెన్సిళ్ళు వున్నాయి.

ఎవరెట్టెక్కిన టెన్నింగ్‌లా ఎగిరెగిరి పడింది వాడి ఎద.

"అమ్మయ్య - ఇవాళ మేష్టారికి తీసుకెళ్ళి చూపించవచ్చులే" అని వాడి మనసు కుదుటపడింది.

వాడక్కడే - ఆ కాలవ కంపుల గుడిసెల మంటల బూడిదల పొగల దుమ్ము నేలమీదే కూచుని - భారతదేశాన్ని అతి భద్రంగా తన ఒడిలో వుంచుకుని, లోపలి వైపు రంగు పెన్సిలుతో ఆకుపచ్చ రంగును వేయ సాగాడు.

తూరుపు ఆకాశ పటంమీద బాల సూర్యుడు బంగారు పెన్సిళ్ళతో రంగులు పూయసాగాడు !

★